

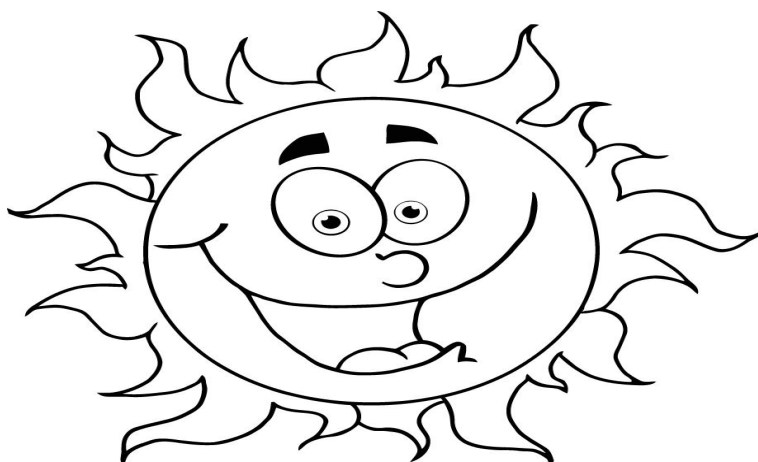
THE SCHOOL TIMES

LETNÍ POHODA ...

Velké prázdniny se nezadržitelně blíží a s nimi přichází i náš časopis ...

Nejeden žák a student, ale dokonce i většina učitelů už nějakou tu chvíli hypnotizuje políčka v kalendáři a modlí se za konec školního roku.

Letní prázdniny se skutečně blíží a my jsme se rozhodli Vám to čekání alespoň trochu zpříjemnit naším školním občasníkem THE SCHOOL TIMES.

Co Vás tedy čeká:

Napětí se zvyšuje a ve chvílích, kdy to venku konečně vypadá jako v létě, už nikdo z nás nemá sílu se dál bránit vidině odpočinku.

Kalendářní léto sice ještě nenastalo, ale většina žáků už spřádá plány na prázdniny a učení spolu se soustředěností musí jít stranou.

Poslední vydání našeho časopisu je tedy věnováno právě dětem a učitelům, kteří už určitě netrpělivě stříhají pomyslný metr, dělící je od vytouženého odpočinku.

Na co se tedy můžete těšit? Naši dopisovatelé nás znovu nezklamali a vymysleli mnoho příběhů, které Vás jistě pobaví, donutí k zamyšlení a hlavně zaujmou. Kromě jiného Vám přinášíme i pár ukázek z projektu školy, který se zabýval problematikou života se závislostí.

Jedinou smutnou zprávou je, že řada našich mladých autorů opouští školu a chystá se na další vzdělávání, věříme však, že se najdou i jiní žáci, kteří budou schopni je v psaní zastoupit. Již teď se zde objevuje mnoho nadějných talentů a my jen doufáme, že se na začátku následujícího školního roku projeví natolik, abychom mohli vydat další číslo našeho THE SCHOOL TIMES.

Letní prázdniny ve světě

Nejspíš každý ví, kdy začínají a končí prázdniny v ČR. Jiné je to však v případě našich znalostí ohledně cizích zemí. Většina z nás zřejmě ani netuší, že jsou státy či království, kde prázdniny začínají a končí v zcela jiných termínech, než je zvykem u nás.

Přinášíme Vám tedy seznam jednotlivých zemí Evropy a jejich letních prázdnin (v tabulce je uveden vždy první a poslední den prázdnin v dané zemi).

Belgie: od 1. července do 31. srpna
Bulharsko*: od 22. května do 15. září
Chorvatsko: od 16. června do 30. srpna
Dánsko*: od 28. června do 10. srpna
Estonsko: od 5. června do 31. srpna
Finsko*: od 1. června do poloviny srpna
Francie: od 6. července do 3. září
Itálie*: od 9. června do 15. září
Irsko: od 1. července do 31. srpna
Litva: od 2. června do 29. srpna
Lotyšsko: od 2. června do 29. srpna
Lucembursko: od 16. července do 14. září
Maďarsko: od 16. června do 31. srpna
Německo*: od 7. července do 15. září
Nizozemí*: od 5. července do 31. srpna
Norsko*: od 20. června do 17. srpna
Polsko: od 28. června do 31. srpna
Portugalsko*: od 5. července do 14. září
Rakousko*: od 28. června do 7. září
Řecko: od 22. června do 31. srpna
Rumunsko: od 21. června do 14. září
Slovensko: od 30. června do 29. srpna
Slovinsko: od 25. června do 31. srpna
Španělsko*: od 19. června do 11. září
Švédsko*: do začátku června do konce srpna
Švýcarsko*: od 4. července do 31. srpna
Turecko: od 13. června do 15. září
Velká Británie*: od 28. června do 1. září

*prázdniny jsou rozloženy regionálně (uvedené období neplatí pro celý stát najednou)

Mistr Jan Hus

Mistr Jan Hus (1370 –1415) byl římskokatolický kněz, český středověký náboženský myslitel, vysokoškolský pedagog, reformátor a kazatel.

Od roku 1398 vyučoval na pražské univerzitě a v letech 1409–1410 byl jejím rektorem. Ve svých náboženských pracích kritizoval mravní úpadek, v němž se ocitla katolická církev. Katolická církev ho za to označila za kacíře.

Císař Zikmund Lucemburský mu zaručil bezpečný příchod na kostnický koncil, kde byl odsouzen jako kacíř, a následně byl vydán světské moci k upálení na hranici, když odmítl odvolat své učení.

V roce 1999 prohlásil papež Jan Pavel II., že lituje kruté smrti Jana Husa a uznal ho jako reformátora církve. Datum jeho upálení (6. 7.) se stalo českým státním svátkem. K jeho odkazu se hlásili husité a později i další církve a společnosti vzešlé z české i protestantské reformace. Jako svého svatého mučedníka jej už uctívá pravoslavná církev.

Husovo odsouzení

6. července 1415 se konalo XV. zasedání sněmu v případě mistra Jana Husa. Byl přečten průběh procesu a Husovy nauky označeny za heretické. Hus se chtěl znovu hájit, avšak byl umlčen, protože obsahem jednání již nebylo slyšení, ale vynesení rozsudku.

Jan Hus byl obviněn z šíření Viklefových nauk, ze snahy bránit odsouzení jeho článků, učení jeho nauky. Husovy knihy bylo nařízeno spálit a Jan Hus byl prohlášen za zatvrzelého kacíře. Podle církevního práva měl být degradován.

Hus znovu odmítl odvolat. Sněm prohlásil, že s Husem již nemá nic do činění a předal jej světskému rameni s žádostí, aby bylo ušetřeno jeho života

Král Zikmund, zastupující svého bratra Václava, odevzdal Husa místnímu pánu, který jej vydal k provedení rozsudku radě města Kostnice. Popraviště mělo být za městskou branou na cestě k hradu Gottlieben. Hus cestou přesvědčoval lid, že neučil bludům. Poté, co byl přivázán k hranici, přijel Zikmundův maršálek a nabídl Husovi z králova rozkazu odvolání, aby si zachoval život. Hus odmítl a hranice byla zapálena. Hranice i s Husovými ostatky byla po upálení vhozena do řeky Rýna, aby si jeho přívrženci neudělali z hrobu poutní místo.

Martin Švec – 9. třída

To bylo tenkrát v máji roku 1945

Uběhl měsíc květen. Každý máj vzpomínáme slavný rok osvobození. Bylo tomu tak i letos. Proč nesložit do školního časopisu mozaiku příběhů, které dávno odvál čas. Jejich aktuálnost je však stále silná, byť na ně dlouho padá prach zapomnění.

Příběh první: František Kloz bojuje na Hříškově

Do pootevřeného okna lounské nemocnice svítí květnové slunce. Právě zde leží internacionál, vynikající fotbalista František Kloz. Noha, které se obával Plánička i další renomovaní brankáři, visí na kladce. Z jedné strany nevinná dírka, ale z druhé strany vyrvaný kus masa a roztržitěná kost. Musela to být dum-dum. Doktoři mu chtějí nohu uříznout, protože se bojí otravy. On tvrdošíjně odmítá. Věří v zázrak, a přitom si podepisuje rozsudek smrti. Copak může být bez nohy, která dávala v hledištích radost tisícům diváků? I kladenský doktor Neumann mu stroze radí: „Já vím, Františku, že je to kruté, ale já bych tě radil, abys tu amputaci podstoupil. Nebezpečí otravy je akutní. Neposlechl. Věřil, že se z toho vylíže. Měl veliké srdce sportovce. Dával ho celé do boje, ať hrál v Hnidousích, nebo ve Wembley proti skvělým Angličanům. Smůla se mu však toho květnového dne lepila na paty. Chcete vědět proč? On nevoják šel do boje proti Němcům? Na branku střílel báječně, ale z flinty leda na papírové růže. Tak proč tedy. František žil na Kladensku. On slyšel Lidice křičet, viděl je hořet a hákový kříž měl v srdci zaseknutý jako nebezpečného cizopasníka. A tak, když přišel květen, věděl, že je třeba tyhle kříže hnát z české kotliny sviňským krokem, protože zde bylo vždy dobře, když nám do toho nikdo nekecal. Slezl z nákladního auta na okraji vesničky Hříškov. Pod strání leželo fotbalové hřiště, na kterém místní hrají i dnes. Vzal do ruky pušku. Měl vlhké dlaně. K hřišti se blížily zelené příšerky. František poprvé vypálil. Chvění z

něj spadlo. Rozpoutal se boj, jaký dosud nepoznal. Střílel, a tak se stal vojákem země, kterou rdousily ty všivé hákové kříže. To fotbalové hřiště přeběhl uvnitř pokutového území. V tom ho něco udeřilo do nohy. Bolestí omdlel. Probudil se až v lounské nemocnici. Když požádal o amputaci, bylo pozdě. Upadá do horeček, bolesti mu tiší morfiem. Blouzní a znovu hraje své veliké zápasy. Za Poldinku na kladenské škváře, Na Letné za pražskou Spartu, za národňák proti Angličanům ve Wembley, kdy s favoritem prohráli těsně 4:5. Hrají v USA v Chicagu. Spartě Chicago dává šest gólů z devíti. Vezou je po utkání v otevřených vozech. Umírající starosta Čermák se o své Kladeňáky postaral skvěle. Byl to on, který svým tělem zaštitil prezidenta Roosewelta a zachytil atentátníkovi střely. František upadá do kómatu. Ruku mu hladí jeho drobounká žena Blanka. Ve snu vidí fiakr a v něm černou rakev. Ptá se spoluhráčů, pro koho je. Mají smutné oči a pak řeknou. Ta je, Františku, pro tebe. Je mu horko, veliké horko. Chce vystřelit na branku, ale žádný gól nepřichází. Míč je těžký nasátý. Nohy má jako z olova. Trčí po kolena v bahně. Nikdo mu nepřihrává. Srdce – ťuk, ťuk, ticho.....

Velice se mu uleví. Musel skončit nějaký veliký zápas. Musel být v tom boji nejlepší. Všude jsou kolem černě odění lidé. Fotbalisté, havíři, hutníci, úředníci a učitelé. Vychází ven. Je zde spousta lidí. Nikdy jich tolik pohromadě neviděl. Berou ho na ramena a nesou jako v dobách největší fotbalové slávy.

Pod kladenským kostelíkem je opět překrásný květen. Kluci na plácku hrají na dvě. Jedna krásná střela přeletí hřbitovní zeď. Jdou si pro míč. Ten leží pod černým mramorem. Na něm usměvavá tvář a hrud' ve fotbalovém dresu. Pak už jen dvě slova a číslice. František Kloz 19. 5. 1905 - 13. 6. 1945.

Příběh druhý: Jak zemřel v Žerotíně sovětský tankista Saša Rastov

Politika je mnohdy pěkné svinstvo. Nebýt mocenských nároků na českou kotlinu, Rus Saša Rastov by druhou světovou válku celkem určitě přežil. Když on pan Stalin

tolik toužil po českých luzích a hájích. Teherán, Jalta, Čechy, jak se to rýmuje. Básník by řekl: „Skřípe to. Bodejť ne.“ Američané stojí na demarkaci a nesmí do Prahy. Z Plzně je to kousek. Praha povstala, ale Amíci se opíjejí v Klatovech, Sušici i v samotné Plzni. Místní krasavice mají povít x kakaových robátek. U pražského rozhlasu teče krev, ale osvobození proběhne tak, jak ho soudruh Stalin nalajnoval. Tovarišči, nam nužna vaša pomošč. A tak zatímco John, Joshua, Sam a Stanley vyráběli ty kakaové potomky, v Čechách měl vládnout bolševik, a tak se ruské tanky s vyčerpanými vojáky valí od dobytého Berlína přes Krušné hory k matičce stověžaté. Protnou okresní město Louny a valí se po dnešní E-7 pomoci povstalcům. Gardové tankisté míjejí malou vesničku Žerotín, když se to stane. U kostelíka sv. Blažeje přímo do míst, kde jsem se já sám v mrazivém lednu roku 1952 v sanitce narodil, se skoulí sovětský tank T-34. Posádka vyvázne, ale stroj je vážně poškozen. Prahu už tato posádka neosvobodí. Podle rozkazu generála Leljušenka mají zůstat na místě a čekat na druhou vlnu se sanitními vozy. Posádka opravuje poškozený tank a zabydluje se. Vedle je samota a v ní bydlí skvělí lidé. Rodina Bechyňských a Malečkových. Jsou to moji prarodiče a příbuzní. Vychovávají zde i moji maminku a mé strýčky. Jenom dospělí chlapi chybí. Všechny nám je Němci zabili na hoře smrti, kde stál strašlivý koncentrační tábor Mauthausen. Moje maminka Danuška a strýček Jaromír už nežijí, ale co se v mém kouzelném rodišti semlelo, to mi vyprávěli.

Všichni moji příbuzní si mladé Rusy velice oblíbili. Brali je jako skutečné zachránce. Konečně se mohli zbavit čtyřletého strachu, protože mé prastrýčky zastřelili na známých schodech smrti a pro ostatní si mohlo gestapo kdykoli přijet, neboť naše rodiny byly vedeny jako nepřátelé říše. Tehdá vznikla skutečná nefalšovaná slovanská náklonnost. Babička s prababičkou pro všechny vařily a Rusové v okolí lovili zajíce a pernatou zvěř. České pivo je dobré a oni objevili skvělou trampskou hospodu „U Kulatého Venci“, kam chodili pravidelně na pěnivý mok. Sem se vypravili i v osudný den 9. května. Doma zůstal pouze mladičkový Saša Rastov. To snad nebyl ani Rus. Pivo a vodku nepil, a tak za ostatními chodil později, dal si limonádu a naháněl místní dívky. Když za nimi vyrazil, měl na sobě černou tankistickou uniformu. A právě té si všimli

místní partyzáni z leknutí. Jezdili sem z Mostu kácet stromy a nikdo je moc neznal. Měli u sebe pušku. Hoši, je revoluce. Ten v černém je určitě Němec.

Absurdní vražda začala. Sašu postřelili a poté umlátili motykami na pařezy. Když zjistili, jak se věci mají, uprchli neznámo kam. Celý Žerotín mohl děkovat rozvaze velitele tanku, který nedovolil posádce vystřílet celou vesnici. Naše rodina věděla, že by to udělali. Sašu pochovali na malém hřbitově v mém rodišti. Vrazi nebyli nikdy vypátráni. Navíc po roce 1948 komunisté zakázali hovořit o tom, jak mladý Saša zemřel.

Dětem ve škole se léta lhalo, že padl v boji proti okupantům. Rudou hvězdu na náhrobku mu kdosi odloupl. Komunismus nemám rád, ale tohle je hyenizmus. Chybělo tak málo a mladý Saša se vrátil domů do rodného Rostova na Donu. V krabici leží pár zažloutlých fotografií. Všichni se usmívají. Okolo tanku stojí moji malí strýčkové, maminka, babička, tetičky, mladí kluci v černých tankistických uniformách. Z tankové věže vykukuje Alexandr Stěpanovič Rastov.

Mgr. Stanislav Kučera

Příběh

Vrah sekající trávu

Bylo jednou jedno obyčejné pondělní ráno. Zrovna jsem mazala tabuli, když jsem si za oknem všimla divného chlapa s velkým černým pytlím.

Po chvíli si Amálka všimla, že v trávě je schovaná kárka. Hned potom si začal navlékat černo – modrý oblek. Ve třídě jsme si začali povídat o tom, že to je vrah nebo drogový dealer a zakopává tam drogy nebo mrtvolu.

Ve třídě zavládla panika a hned na to zazvonilo. Tu hodinu jsme měli paní učitelku na češtinu. Když přišla do třídy, všem se tak trošku ulevilo. Já drbna, jsem jí to začala vyprávět...

Asi po deseti minutách se ukázalo, že to je obecní „sekač“ trávy a že v tom velkém černém pytli je sekačka. On, ten divný chlap, začal sekat trávu a všichni se začali smát.

KONEC

Anna Krátká – 6. A

Život se závislostí

Pád do tmy

Stalo se to vlastně docela nedávno v jednom baru. Jako každý den jsem zapíjela nekončící prázdnotu několika panáky whisky a pozorovala jsem lidi sedící u stolů. Baví mě vymýšlet různé příběhy k těm jejich šťastným úsměvům.

Závidím jim. Taky bych chtěla mít rodinu, dodělanou školu a radost ze života i bez alkoholu či jiných drog. Kvůli dobám, kdy jsem spadla až na dno, si na mě všichni ukazují, všichni se na mě dívají a opovrhují mnou. „Podívej se na tu feťáčku!“ „Drž se od ní dál, ještě něco chytíš, nebo do toho spadneš taky!“ „Bůh ví, jak si na to vydělává!“ Je to jen v mé hlavě? Všechny mé myšlenky zastavil zvuk vrzající židle.

„Smím si přisednout?“ zeptal se. Byl vysoký, měl oválný tvar obličeje, do kterého mu lehce padaly tmavě hnědé vlasy. Jeho pronikavě modré oči v sobě měly podobné prázdno jako ty mé. Byl bledý jako stěna a v kombinaci s příšernými kruhy pod očima mě děsil. Nezmohla jsem se na žádnou odpověď, až po chvíli jsem kývla hlavou, že může a usmála jsem se.

Po dvou hodinách, co jsme si povídali, jsem s ním odešla. Možná to zní zvláště, ale zabíjel ve mně chuť na drogu. Po dvou hodinách se stal mou drogou on. Že by láska na první pohled?

Jenomže poté se dlouho neozval. Když jsem se konečně dovolala, zjistila jsem, že je mrtvý. Že prý to je osud každého feťáka. A tak jsem tu teď u vás a ptám se: „Má život cenu?“

Zoy Mintová – 9. třída

DROGY PLNÉ CITU

Přemýšlela jsem nad jednou věcí, nad tím...

Taky vás rodiče nutili říkat „Nikdy nebudu brát drogy!“?

Hlásek co tohle řekne, bývá upřímný ve věku dítěte.

Vše do doby než vyrostete a na svá slova zapomenete.

Stává se to častěji, než myslíme a o přesném počtu ani nevíme.

Ale, kdy se „Drogy brát nikdy nebudu“

změní na „Slibuju, že přestanu...“?

Jako naivní oxymóron by to mohlo znít,

ale věděli jste, že jsou drogy kladné vedle záporných?

Tím nemyslím nic na stejné úrovni.

Drogy kladné... není to doslovní.

Může to být čaj nebo kafe,

Ale samozřejmě, nejsou to drogy pravé.

Podlehnete-li tomuhle,

nedopadne to zas tak zle.

Většina lidí, co berou drogy, nejsou zas tak zlí,

V těch stavech jen tak vypadají, někteří jsou citliví,

zkrvavené ruce, natahující se po múze

Šeptající vášnivý verš, avšak v hlavě pouhé iluze.

Je to zdrogovaný básník, co miluje vše.

Je to zmatený člověk, jehož nenávidí svět.

Není vůbec špatný, jen tak trochu slabý

a na tripu chce poznávat půvaby.

Nejspíš to je důvod používání injekční kyseliny.

Možná proto někdo pěstuje „rostliny“.

Možná proto někdo hledá lysohlávky.

LÉTO 2015 – Letní pohoda

Možná proto má někdo „objednávky“.

I když je to pořád jen možná,
můžeme jen doufat, že se to časem srovná.

Všichni to nedělají jen pro múzu a inspiraci,
Chtějí být hrdinové, ale místo toho jsou maniaci.

Heroin, extáze, LSD, hašiš, pervitin,
party a za pár minut tělo plné podlitin.

Tak už to prostě chodí, věděla's?

Dej si to znova, uvidíš svět plný krás!

Ne všichni, co berou drogy, jsou hodní.

Někteří to dobro drogami zneškodní,
aniž by se sami sebe ptali, zda smí.

Obklopují se pouhou iluzí a lží.

Když se na to koukneme blíž,
zjistíme, že drogy jsou plné citu.

Citu, který je na obtíž,
citu, který měl zůstat hluboko ve skrytu.

Neměli by vyjít na povrch,
drogy jsou jen bludný kruh.

Čára, co nikde nekončí a nezačne.

Všichni po nich jdou hladově a lačně.

Kristýna Kulichová – 8. třída

Stylistický útvar : úvaha

Téma : Člověk a drogy

Přemýšlela jsem o tom, proč lidé berou drogy. Nemyslím tím tzv. lehké drogy jako je třeba kafe. Myslím tím drogy, které vám zničí celý život.

Je to proto, že si lidé chtějí zkrátit už tak dost krátký život? Nebo se jim líbí ten stav, do kterého je drogy přivedou? Ten stav, ve kterém nic necítíte, nic nevnímáte.

V dnešní době bere drogy strašně moc lidí a nejhorší na tom je, že někteří z nich si ani neuvědomují, že propadli závislosti. Drogy neškodí jen tomu, kdo je užívá, ale i všem okolo něj. Řekla bych, že kdyby tento problém začalo řešit více lidí, stala by se z problému řešitelná věc.

Cigarety jsou také droga, tak proč je někdo nezakáže? Proč? To je ta otázka, kterou by si mělo položit více lidí.

O drogách mluví každý, ale nikdo ještě neudělal nějakou zásadní změnu, která by něco změnila.

Jak už jsem říkala, někteří si nepřipustí, že drogám propadli a ti druzí neřeší, že jim drogy berou vše, co mají. Není těžké spadnout kvůli drogám z vrcholu až na úplné dno závislosti.

Závislák udělá vše pro to, aby dostal další „dávku“. Půjčuje si peníze, nebo dokonce krade.

Proto si myslím, že by se mělo udělat pár radikálních změn. My jsme ti, kteří mohou něco změnit. Záleží jen na nás, jak se k tomu postavíme a co s tím uděláme. Když nic, tak některé, nebo spíš většinu drogy pohltní. Přibude mnohem více závislých lidí a dokážeme se zničit sami. Stačí jen pevná vůle a pár změn.

Perličky z letiště – přejeme příjemnou cestu

- Pilot: „Dobré ráno, Bratislavo.“ Věž: „Dobré ráno, pro informaci, tady je Vídeň.“ Pilot: „Chystáme se na přistání, Bratislavo.“ Věž: „Tady je opravdu Vídeň.“ Pilot: „ Vídeň?“ Věž: „Ano, Vídeň.“ Pilot: „Ale proč? My jsme chtěli do Bratislavy.“ Věž: „O. K., tak přestaňte přistávat a zahněte doleva.“
- Pilot: „Máme málo paliva. Okamžitě žádáme další instrukce.“ Věž: „Jaká je vaše pozice? Nemáme vás na radaru.“ Pilot: „Stojíme na dráze 2, čekáme už věčnost na cisternu.“
- Pilot: „Žádáme o povolení ke startu.“ Věž: „Sorry, ale nemáme váš letový plán, kam letíte?“ Pilot: „Do Salcburku, jako každý pondělí“ Věž: „Dneska je úterý.“ Pilot: „To je super, tak to máme dnes volno!“
- Věž: „Jste Airbus 320, nebo 340?“ Pilot: „Samozřejmě že Airbus 340.“ Věž: „V tom případě buďte tak laskav a zapněte před startem taky ty dva další motory.“
- Věž: „Oznamte nám očekávaný čas příletu.“ Pilot: „Úterý by se mi docela hodilo.“
- Věž ironicky k pilotovi, který právě obzvlášť tvrdě přistál: „No jo, přistání nemusí být žádný tajemství, pasažéři můžou klidně vědět, že už jsou dole.“ Pilot: „To nevádí, oni stejně vždycky tleskají!“

Něco pro pobavení ...

- Tak co, Honzíku, jak dopadlo vysvědčení? Chce vědět maminka.

"Ale, to je přece vedlejší, hlavně že jsem zdravý."

- "Pane učiteli, já si myslím, že si tu pětku nezasloužím!"

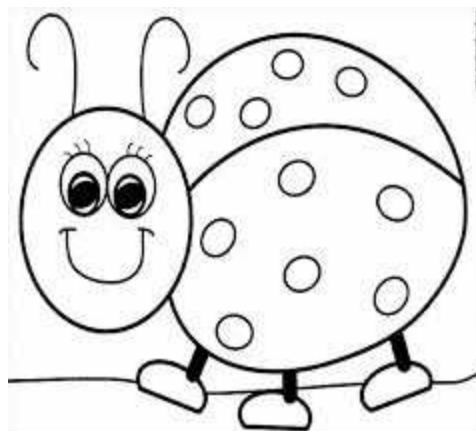
"Já také, ale šestky nemáme!"

- Co jsou to středoškoláci?

To jsou školáci, kteří chodí do školy pouze ve středu.

- Chtěl bych vám říct vtip o poště, ale nevím, jestli vám dojde.

Eliška Rutová - 9. třída

Seznam vycházejících žáků - Absolventi 2014/2015

- 1) Bergerová Sandra - Kuchař/číšník - Roudnice nad Labem
- 2) Došková Eliška - Zdravotnická škola - Mělník
- 3) Gábor Adrian - Zámečník - Mělník
- 4) Hrdá Kristina - Gymnázium - Mělník
- 5) Hrdlička Filip - Fotbalová farma - Roudnice nad Labem
- 6) Kmoch Karel - Fotbalová farma - Roudnice nad Labem
- 7) Kutilová Barbora - Kuchař/číšník - Roudnice nad Labem
- 8) Matějková Simona - Cestovní ruch - Roudnice nad Labem
- 9) Mintová Zoya - Mediální tvorba - Litoměřice
- 10) Pelantová Anna - Cestovní ruch - Roudnice nad Labem
- 11) Prantlová Denisa - TRIVIS - Praha
- 12) Pšeničková Karina - Management obchodu - Roudnice nad Labem
- 13) Rutová Eliška - Designér/aranžér – Praha
- 14) Slezáková Petra - Gymnázium – Mělník
- 15) Švec Martin - Škoda - Mladá Boleslav

Zvířecí farma

